

POSTANOWIENIE

Dnia 20 maja 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczyk

w sprawie **J. Ł.**
skazanego z art. 216 § 1 k.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 20 maja 2024 r,
kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Zamościu
z dnia 5 grudnia 2023 r., sygn. akt II Ka 572/23
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Biłgoraju
z dnia 22 maja 2023 r., sygn. akt II K 471/22
na podstawie art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k.

- 1. pozostawia kasację bez rozpoznania;**
- 2. obciąża skazanego kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Biłgoraju z dnia 22 maja 2023 r., sygn. II K 471/22, oskarżony G. S. został uznany za winnego tego, że w okresie od kwietnia 2022 r. do 30 sierpnia 2022 r., w G. na terenie posesji przy ul. [...], działając czynem ciągłym bez powodu i z pobudek chuligańskich wielokrotnie znieważał J. Ł. słowami obelżywymi, tj. o czyn z art. 216 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. i za to wymierzono mu karę grzywny wysokości 30 stawek dziennych ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 20 złotych. W tym samym orzeczeniu zapadło

rozstrzygnięcie stwierdzające winę J. Ł., który został uznany za winnego tego, że w okresie kwietnia 2022 r., w G. znieważył G. S. w ten sposób, że gdy ten zatrzymał prowadzony przez niego ciągnik rolniczy wraz z kultywátorem skierował do niego słowo powszechnie używane za obelżywe, tj. o przestępstwo z art. 216 § 1 k.k. i za to wymierzono mu karę grzywny wysokości 30 stawek dziennych ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 20 złotych. Na mocy art. 216 § 4 k.k. orzeczono od oskarżonych G. S. i J. Ł. nawiązki w kwocie 1000 złotych na rzecz Stowarzyszenia S. w B..

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Zamościu z dnia 5 grudnia 2023 r. Sąd II instancji, sygn. akt II Ka 572/23, zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że w miejsce zasądzonej od J. Ł. na rzecz G. S. kwoty 1008,00 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego zasądził kwotę 2952,00 złote, w pozostałym zakresie utrzymał w mocy zaskarżony wyrok; zasądził od J. Ł. i G. S. na rzecz Skarbu Państwa kwoty po 60,00 złotych tytułem opłaty za postępowanie odwoławcze.

Kasację od tego orzeczenia wniósł obrońca skazanego J. Ł. zarzucając obrazę prawa materialnego, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, a to art. 216 § 1 k.k., obrazę przepisów postępowania, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. w zw. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k., art. 433 § 2 k.p.k. w zw. i art. 457 § 3 k.p.k. oraz błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Zamościu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesiona w niniejszej sprawie kasacja jest niedopuszczalna z mocy ustawy, a ponieważ została przez Sąd odwoławczy błędnie przyjęta (k. 327), konieczne było pozostawienie jej bez rozpoznania, stosownie do dyspozycji art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. i art. 429 § 1 in fine k.p.k. w zw. z art. 523 § 2 k.p.k.

Zgodnie z treścią art. 523 § 2 k.p.k. kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Ograniczenie to nie dotyczy jedynie kasacji wniesionej przez stronę z powodu

uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. (art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k.) oraz kasacji jednego z podmiotów wymienionych w art. 521 k.p.k. (art. 523 § 4 pkt 2 k.p.k.)

Zapadłym w tej sprawie wyrokiem Sąd ad quem zmienił co prawda wyrok Sądu meriti, niemniej nie dotyczyło to wymierzonej względem oskarżonego kary grzywny. Nie został zatem spełniony warunek w postaci wymierzenia oskarżonemu kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, co uprawniałoby obrońcę do wniesienia kasacji. Zresztą ustawowe zagrożenie występku z art. 216 § 1 k.k. nie przewiduje kary pozbawienia wolności.

W przytoczonych w skardze kasacyjnej zarzutach, jak również z części motywacyjnej, nie wskazano natomiast na żadne z uchybień określonych w art. 439 k.p.k. Tak zredagowana kasacja strony w świetle jednoznacznej treści przepisu art. 523 § 2 k.p.k. jest niedopuszczalna ex lege. W związku z tym konieczne było orzeczenie przez Sąd Najwyższy w oparciu o przepis art. 531 § 1 k.p.k., ponieważ przyjęta kasacja nie odpowiada warunkom formalnym (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 października 2013 r., IV KZ 55/13).

Mając na uwadze powyższe, postanowiono jak w części dyspozytywnej.

Rozstrzygnięto ponadto o kosztach sądowych postępowania kasacyjnego, stosownie do treści art. 637 § 1 k.p.k.

[SOP]

[ms]